

אור הנר

עורך: נדיה אטון

דבר העורך

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבנתה"

יש להשיא את יצחק, והבית צריך להמשיך ולתפקד, לכן "ויסך אברהם ויקח אשה ושמה קטורה" (בראשית כ"ה, א) החיים חייבים להמשיך.

וכן מצינו בגמרא (בבא בתרא ס') תנו רבנן כשחרב בית המקדש השני התרבו הפרושים (אנשים שמביעים את צערם על ידי שפורשים מתענוגות עולם הזה) בישראל שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין. נטפל להן רבי יהושע ואמר להם: בני, מפני מה אין אתם אוכלים בשר ואין אתם שותים יין? אמרו לו: נאכל בשר, שממנו היו מקריבים על גבי המזבח ועכשיו בטל? אמר להם אם כן גם לחם לא נאכל, שכבר בטלו מנחות! אמרו לו אמת, ולכן נאכל רק פירות. אמר להם גם פירות לא נאכל, שכבר בטלו ביכורים! אמרו לו: אין מביאים ביכורים אלא משבעת המינים, ולכן פירות אלו לא נאכל אלא פירות אחרים. אמר להם: אם כן גם מים לא נשתה, שהרי בטל ניסוך המים. שתקו. אמר להם: בני, בואו ואומר לכם. לא להתאבל בכלל אי אפשר, שכבר נגזרה גזירה. ולהתאבל יותר מדי אי אפשר, שאין גוזרים גזירה על הציבור אלא אם כן רוב ציבור יכול לעמוד בה, אלא נעשה זכר לחורבן. אותם פרושים קוננו על העבר, ורבי יהושע הורה שהמבט צריך להיות לעתיד.

כלפי מה הדברים אמורים?

כל יהודי בונה מקדש בליבו: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", העבירות מגרשות את השכינה, וגורמות לחורבן הבית, אבל בשונו בתשובה, צריך המבט להיות מופנה קדימה: "ומשנה שמו, כלומר אני אחר, ואיני אותו האיש שעשה אותן המעשים, ומשנה מעשיו כולם לטובה ולדרך ישרה" (רמב"ם הלכות תשובה פ"ב, ה"ד) ועל זה נאמר שאברהם בכה אבל מעט, כי מה שהיה היה, מכאן והלאה חשבון חדש.

לפעמים אדם נתקל בקשיים במשך החיים החכמה הגדולה להמשיך הלאה, ולא לתת לשום קושי ושום ניסיון לעצור אותנו, ותמיד לזכור גם אם אנחנו נופלים אפשר לקום ולהמשיך הלאה, שבת שלום ומבורך.

סיפר רבי יעקב גלינסקי זצוק"ל: "היה זה בחול המועד סוכות, הגאון רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל התפלל בבית הכנסת "לדרמן", תפילת מנחה.

הרבנית התפללה ועלתה לביתה, לא חשה בטוב ופנתה לנוח מעט, ביקשה ספר תהלים לומר בעת שנחה. כשהביאו את ספר התהילים, מצאו שפרחה נשמתה. כשהגיע רבי חיים הביתה מצאה בלא רוח חיים. ההלם היה נחלת הכל. בעלה הגדול, בניה נכדיה ונינה, והמונים שנהנו ממעשי החסד וממאור הפנים. והרי עכשיו חג, והאבלות אסורה.

ומה אפשר לומר, מה יכול לעזור לרפא את השבר. פתחתי ואמרתי: המשיך רבי יעקב גלינסקי ואמר: "ויבוא

אברהם לספוד לשרה ולבנתה", האות כ' קטנה. וכתב הרא"ש - וכן כתב בנו, בעל הטורים שלא בכה אלא מעט, לפי שזקנה הייתה. וכבר תמחו מפרשים רבים, ראשית מה בכך שזקנה הייתה. והרי רבי יוחנן נפטר בשיבה מופלגת (בבא קמא ק"ז) משום שנפטר בעיתו (בבא מציעא פ"ד) ספדו עליו שבאה השמש בצהרים.

אברהם אבינו חי מאה שבעים וחמש שנים, ויצחק אבינו בן מאה ושמונים. ואיך תחשב לזקנה שאין להרבות עליה בבכייה בגיל מאה עשרים ושבע.

ועוד יש לשאול: אם שרה - כששמעה שבנה כמעט שמת פרחו נשמתה, אברהם אבינו כשחזר מהעקידה ומצא את אשת נעוריו מתה, לא כל שכן שהייתה נשמתו צריכה לפרוח! אבל התשובה מאוד פשוטה - אברהם אבינו לא חי עם העבר, אברהם אבינו חי עם העתיד. שרה איננה, מה צריך אני לעשות עכשיו.

אין פנאי לבכי רב, יש לדבר עם בני חת, יש לארגן את חלקת הקבר, לקנות את מערת המכפילה. אזי "ויקם אברהם מעל פני מתו".

מעשי אבות סימן לבנים. מה שהיה היה, וצריך לחיות את העתיד. ויש כל כך הרבה לעשות ולהספיק! "אל תביט אחריו" על המבט להיות מופנה קדימה.

פרשת חיי שרה

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש

"ולרבקה אח ושמו לבן וירץ לבן... ויהי כראות את הנזם ואת הצמידים על ידי אחותו"

האור החיים הקדוש מקשה: הלא במדרש רבה (פרק י, אות ה) אמרו חז"ל כי הצדיקים שמם קודם להם דכתיב (רות ב, א): 'ושמו בועז', 'ושם האיש אלימלך'. אבל הרשעים הם קודמים לשמם דכתיב 'נבל שמו וגו' (שמואל א, כה, כה). אם כן, למה נקט הפסוק 'ושמו לבן' שהוא סדר של צדיקים, ששמם קודם להם בלבן הרשע.

וביאר באור החיים הקדוש כי לבן חשש לרוץ לקראת האיש שחשב שהיה מעשה לא טוב בינו לבין רבקה ורוח קנאה לבשתהו, ורץ לקראתו לפגוע בו, בקנאתו את קנאת אחותו, ובגלל מעשה זה ייחס אותו הכתוב ייחוסין של צדיקים. ואמר 'ושמו לבן' כי מעשה צדיקים עשה בזה. ואין הקב"ה מקפח שכר שום בריה.

הלכות בשר וחלב

עניית אמן

השומע ברכה בטעות על מאכל חלבי בתוך שש שעות, יענה אמן. כיוון שהותר למבכר לטעום כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה, אפשר לענות אחריו אמן. (בהלכה ובאגדה)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל"

מעיר כאן רש"י: "בכל" עולה בגמטריא "בן" (52) ומאחר שהיה לו בן, היה צריך להשיאו אישה. במסכת בבא בתרא (ט"ז:) אומרים חז"ל: בת הייתה לו לאברהם ו"בכל" שמה.

נשאלת השאלה: מהיכן הסיקו חכמינו ז"ל, שלאברהם אבינו הייתה גם בת - דבר שאינו מוזכר מפורש במקרא? מסבירים זאת חכמי ישראל, על פי מחלוקת התנאים בעניין קיום מצוות פריה ורביה (יבמות ו:): "בית שמאי אומרים: מי שהוליד שני בנים כיים בכך פריה ורביה. ובית הלל אומרים זכר ונקבה, שנאמר "זכר ונקבה בראם" (בראשית ה, ב), ובדומה לבריאה, מקיימים מצוות פריה ורביה בהולדת בן ובת. במחלוקת זו נקבעה ההלכה כבית הלל, וכיון שלפי מסורת חז"ל קיים אברהם אבינו כל מצוות התורה - מן הסתם קיים גם את הראשונה בתרי"ג מצוות...

הלכות שבת

רחיצת גופו לכבוד שבת

מצוה לרחוץ כל גופו ולחוף את ראשו בערב שבת במים חמים לכבוד שבת. ואם אינו יכול להתרחץ כל גופו, יתרחץ לכל הפחות פניו וידיו בחמין. ויש לזיזר שלא לרחוץ סמוך כל כך לחשכה, שלא יבואו לידי חשש חילול שבת. (ילקוט יוסף שבת כרך א' עמוד צ').

דבר תורה לסעודה דביעות

הלכות שבת

טילטול מאכלים בלי הכשר

מוצרי אכילה שאין בהם הכשר כלל, ויש לחוש שמא יש בהם תערובת של איסור, יש לעיין אם לדונו כמוקצה בשבת, שמאחר וכיום תעשיית המזון התפתחה באופן שכל מוצר שאין לו הכשר, יש לחוש שמא עירבבו בו כל מיני מוצרים האסורים, ממילא אינו ראוי לאכילה גם לקטנים, והוי מוקצה.

וגם אם ראוי ליתנו לגוי או לכלב (אבל אינו מתכוון לתת לגוי) בכל זאת המאכל מוקצה מכיוון שאינו עומד לכך. אומנם אם בדעתו ליתנו לגוי או לזורקו, אין הכי נמי אין בו דין מוקצה.

(ילקוט"י שבת הלכות מוקצה)

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"הקרה נא לפני היום"

כל דבר גדול הנעשה בישראל, גורם לשטן לפעול בכל כוחו ולהערים קשיים ומניעות שונות בביצוע המעשה הטוב, וכוחות המקטרגים פועלים לשם כך במלוא המרץ, ולפיכך השליח הנאמן אליעזר עבד אברהם, זקוק היה בשעה גדולה זו לזכויות נשגבות שיעמדו למענו ויסירו את קטרוגי השטן! מבקש אליעזר בתפילתו: הקרה נא לפני היום, בה"א הידיעה, שמשמעותו על 'היום המיוחד' - הלא הוא היום היחיד, אחת בשנה, "יום הכיפורים" "ימים יוצרו (כתיב ולא) ולו אחד בהם" (תהילים קלט) - זה יום הכיפורים לישראל - (תנא דבי אליהו רבא פ"א). אליעזר מתחנן ומתפלל אל ה' שיזמין לפניו כוחו וסגולתו של אותו היום, כוונתו לאותו הכוח המבטל ביום זה את שליטת השטן, ואף הופך אותו לטובה, וכמובא בזוהר הקדוש שביים הכיפורים נהפך השטן עצמו לטובה. (פרשת וידא דף קיד:).

**שו"ת עם
הרה"ג אהרן נודיה**

**הלכות קביעת סעודה בפת
הבאה בכיסנין**

שאלה: אדם שאכל פת הבאה בכיסנין (שברכתו מזונו), ובאמצע אכילתו נמלך לאכול כשיעור 216 גרם (שיעור קביעת סעודה, וחייב בברכת המזון), האם ממברך מכאן ולהבא על דברים הבאים מחמת הסעודה, כגון בשר ביצים ודגים וכיוצא בזה, או שפטור מלברך כדן האוכלם בתוך הסעודה שפוטט את כל מה שבא בתוך הסעודה.

תשובה: האוכל פת הבאה בכיסנין, ובאמצע אכילתו נמלך לאכול כשיעור קביעת סעודה, ולאכול גם דברים הבאים מחמת הסעודה, אם הוא נמלך לאכול עוד שיעור קביעת סעודה של 216 גרם, יטול ידיו וטוב שיהרהר ברכת על נטילת ידים, והרועה לברך בשם ומלכות על נטילת ידים רשא, ויברך המוציא על מה שאוכל מפת הבאה בכיסנין ויפטור בברכת 'המוציא' את הדברים האחרים הבאים מחמת הסעודה כגון בשר ביצים ודגים. אולם אם משלים למה שאכל קודם מפת הבאה בכיסנין לשיעור קביעת סעודה, אינו ממברך המוציא על פת הבאה בכיסנין שאוכל.

שאלה: אדם שגמר את אכילתו הקיא את האוכל, מה הדין לגבי ברכה אחרונה.

תשובה: אם הקיא אחר אכילת פת לא יברך ברכת המזון, ונכון שיהרהר הברכה בלבו, ורק אם נשאר לו במעייו בוודאות כזית מן הפת יברך ברכת המזון.

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

**שו"ת עם
הרה"ג בנימין הוהה**

הלכות גניזה וכתבי הקודש

"ויצא יצחק לשונם בשדה" (בראשית כ"ד, ס"ג)
ספר מרן הגאון רבי חיים קוניניקסי, ספור עם מוסר השכל בצדו, שספר לו על ידי רב אמריקאי.

בקהלה שלי, ספר הרב האמריקאי היה יהודי שהגיע לכל שלש התפלות בימי החול, אבל כגדל הקפדתו להגיע לתפלות, כך היה הקפדתו לאחר לכל תפלה. כמו בתזמון קבוע היה היהודי שהוא מגיע באחר של עשר דקות. אם התפלה החלה, למשל, בשבע בבקר, הוא הגיע תמיד, אבל ממש תמיד, בשבע ועשר דקות.

נסיתי לגשת אליו כמה וכמה פעמים ולשכנע אותו שיגיע בזמן, ואמרתי לו שאם הוא כבר מגיע לתפלה, מה אכפת לו להגיע בזמן, אבל היהודי השיב לי תמיד באותו סגנון: אם אני כבר מגיע לתפלה, מה זה כבר משנה מתי אני מגיע? העקר שאני מגיע... עשר דקות לכאן או לכאן, למה זה כל כך משנה...

וכך במשך תקופה ארוכה מאד, הרב מנסה לשכנע, והיהודי משיב בסגנון "הכל", ובמשיב ממהלךו לאחר.

עד שבבקר אחד הפתעתי, מספר הרב, לראות אותו מגיע לתפלה בזמן. כיון שמעולם לא קרה כדבר הזה, משך הדבר את תשומת לבי. נגשתי אליו והתעניינתי מה יום מיומים...

האיש, שהיה נרגש מאד, השיב: 'הקצ"ה הוכיח לי בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שלא כדאי לאחר לתפלה! בקשתי ממנו שיספר לי מה ארע, והיהודי, שהוא גם עשיר גדול, ספר שהמפעל הקרתי העומד בבצללותו, ומניב רוحي עתק, עלה אתמול באש, ואי אפשר לתאר את עצמת הנזקים שנגרמו לו עקב כך.

במשך דקות ארוכות תאר היהודי את השרפה שפשטה במפעל, ואת ההלם שאמז בו בעקבות האסון.

עם כל ההשתתפות האמתית שלי בצערך, אינני מבין מה הקשר בין השרפה הנוראה, ובין ההוכחה שקבלת עקב כך, שלא לאחר לתפלה, אמר הרב לבצע המפעל.

ההוכחה שקבלתי, השיב האיש, התרחשה בדקות שלאחר פרץ השרפה, בעת שהתקשרתי בבחילות אל מכבי האש, ובקשתי שיגיעו במהירות למקום, כדי למוער ככל האפשר את מדת הנזקים.

המוקדן בתחנה הקיטח שמכבי האש כבר יצאו לדרכו, ובעוד דקה הם יהיו אצלי. אבל הנה עוברת לה דקה, שתיים, ושלוש, והמפעל ממשיך לעלות באש, תוך אחרי חדר, מחלקה אחרי מחלקה, ורכבי הכביע עדין אינם נראים באפק.

הלב שלי כמעט והפסיק לפעם מרב צער, ספר בעל המפעל לרב, במיוחד כאשר ידעתי את חשיבותה של כל שניה רק כעבור עשר דקות תמימות נראו מכבי האש באפק, וכשהגיעו כבר היה מאחר מדי, והמפעל היה שרוף כמעט כלו. הייתי במצב היסטרי, נגשתי אל הפכאים ונעקתי: 'מדוע אחרתם כל כך? הרי אם הייתם באים מקדם יותר, היה המפעל נצל!'

השיבו לי הפכאים ואמרו, 'הרי בסופו של דבר הגענו... עשר דקות לכאן או לכאן, העקר שלבסוף הגענו!'

למשמע התשובה רתח דמי בקרבי, אבל בדיק אז נדלקה במחיי נורה אדומה: נזכרתי שזו היתה גם התשובה שלי במהלך השנים שבהן נסה הרב לחזק אותי להגיע לתפלה בזמן.

לפתע ראיתי ונתון אל-לבי מה גדולה היא חשיבותן של עשר דקות. נזכרתי לדעת אלו עולמות אפסר לבנות בהן, ולחלופין מה נתן להרס בעשר דקות.

וקבלתי על עצמי להגיע בזמן לתפלה...

למנוח שלום ברחל רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה"ד)
תנצב"ה

למנוח שלום ברחל רח

גרציה לוי
בת מזל טוב
מאיר בן רחל
תנצב"ה

למנוח שלום ברחל רח

ינית בת רחל
מאיר בן חנינה
תנצב"ה

למנוח שלום ברחל רח

מדי בת רחל
דוג'ה סלומון
בן רבקה
חנה בת חפסה
תנצב"ה

למנוח שלום ברחל רח

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

למנוח שלום ברחל רח

לדפואה שרימה

הלכות שאלת טל ומטר חלק ג'

צדיקים במיתתם קדושים חיים

דין נשים בברכת השנים

יש להדגיש שאין חילוק בין אנשים לנשים בהלכות אלה. ואשה שהתפללה שחרית או מנחה או ערבית, ושכחה להזכיר גשמים, דינה כדין איש ששכח להזכיר גשמים.

דין המסופק אם שאל טל ומטר בתפילתו

מדברי רבותינו בתלמוד ירושלמי (בתחילת מסכת תענית) למדנו, שכל מי שהוא מסופק אם ביקש גשמים בתפילתו, הדין הוא שעד שלשים יום הרי הוא בחזקת שלא התפלל כפי שצריך, ועליו לחזור ולהתפלל שנית. וביאור הדברים, שעד שלושים יום מתאריך השינוי בתפילה, (כלומר, מתאריך ז' בחשוון, במשך שלושים יום), חזקה על האדם שלשונו המשיכה בתפילה כפי שהיא מורגלת, ומכיון שהיא רגילה שלא לבקש על הגשמים, לכן במקום ספק, יש לנו לתלות יותר שלא הזכיר בתפילה את בקשת הגשמים, ולפיכך עליו לחזור ולהתפלל שנית. וכן כתבו הפוסקים ומרן השלחן ערוך (סימן קיד).

והנה עיקר דין זה שהבאנו בשם הירושלמי, נזכר לענין הזכרת "משיב הרוח" בברכת אתה גיבור, ולא לענין שאלת גשמים ברכת השנים. אולם מכיון שאין חילוק בדבר, כתבו האחרונים שהוא הדין אף לגבי שאלת גשמים בברכת השנים.

האם הדבר תלוי ב"שלושים יום" או ב"תשעים פעם"?

ומכל מקום נחלקו רבותינו האחרונים בעיקר דין זה, אם הכוונה היא שלאחר שלושים

יום הלשון מתרגלת לשינוי שחל בתפילה, או שהכוונה בזה היא, שלאחר תשעים תפילות (שהרי יש לנו שלוש תפילות בכל יום) מתרגלת הלשון לשינוי בתפילה.

ויש לדבר זה משמעות רחבה למעשה, שהרי ברכת השנים אינה נזכרת בתפילה תשעים פעם בשלושים יום, שהרי בשבתות אין אנו מבקשים כלל על הגשמים. ואם כן יש לדון מה יעשה אדם המסופק אם ביקש בתפילה על הגשמים, ועברו שלושים יום מתאריך השינוי בתפילה, אך עוד לא עברו תשעים תפילות עם שינוי זה. האם יחזור להתפלל, או לא? וכמו כן יש לדון במקום שעברו שלושים יום מתאריך השינוי בתפילה, אך אותו אדם החסיר מאיזו סיבה כמה תפילות בתוך השלושים יום. האם יחזור מספק שכן לא התפלל תשעים פעם את אותה התפילה, או שלא יחזור הוואיל ועברו שלושים יום?

ולמעשה, מכיון שהדבר שנוי במחלוקת הפוסקים, הנכון הוא שאם אירע שהסתפק אדם אם הזכיר בתפילתו שאלת טל ומטר, והיה זה בימים הסמוכים לשלשים יום אחר ז' חשוון, כשעדיין לא עברו תשעים תפילות עם שאלת טל ומטר, טוב שיחזור להתפלל שנית, אך יעשה "תנאי נדבה" לפני שיתחיל בתפילה. דהיינו שיאמר "הריני חוזר ומתפלל שנית אם אני חייב לחזור, ואם איני חייב לחזור ולהתפלל, הרי תפילה זו תהיה תפילת נדבה". ובזה הוא יוצא מכל ספק. כן העלה להלכה הראשון לציון הרב דוד יוסף שליט"א בספר הלכה ברורה (סימן קיד סעיף יד).

רבי דוד ושלמה בעל ה"עריב נחל" זיע"א

רבי דוד שלמה נולד בעיר אוז'רין לרבי ירחמיאל אייבשיץ, בסביבות שנת ה'תקט"ו. בצעירותו נודע כעילוי. רבי מאיר מרגליות רב הערים אוסטראה ולבוב, האיץ בבן אחיו רבי יחיאל מיכל מרגליות רבה של לשקוביץ - עיירה קטנה בסמיכות לאוז'רין, לקחתו לחתן עבור בתו.

לאחר חתונתו, גר תקופה בלשקוביץ, סמוך על שולחן חותנו. באותה תקופה ערך והביא לדפוס את כתבי סבו - אבי חמיו - רבי משה אברהם אבוס בן רבי צבי הירש מרגליות רבם של הקהילות הורודנקה וזביא הסמוכה לה.

כבן עשרים ויותר, התבקש לבוא לקהילת נדבורנא, שבה התמנה ראש ישיבה והעמיד תלמידים רבים. באותה תקופה החל לעסוק בפרישות, בתעניות וסיגופים, וביותר בתעניות חלום.

עוד בטרם מלאו לו עשרים ושבע שנים, החל להעלות את חידושיו על הכתב במטרה להוציאם לאור. בכתביו עסק בתלמוד ובפסקי הלכה, לצד עיון מעמיק בקבלה שבה הגיע להשגים ניכרים. פרי ביכוריו הוא החיבור "מגילת סתרים", ספר מוסר וביאור על פרק הראשון שבתהילים. ספרו השני, הוא הספר "משוש כל המתאבלים", שנכתב בשנת תקמ"ג, פירוש על מגילת איכה, ובו שני חלקי ביאור: האחד "משוש" - בדרך שמחה ונחמה, והשני "המתאבלים" - בדרך יגון ואנחה. בשער הספר הוקדם שיר תהילה, שבו רמז את שמו ושם אביו. את כתב היד, העתיק רבי משה בן רבי יקותיאל מנמירוב וסידרו לדפוס. כתב היד היה גנוז במשך מאתיים שנה, עד שבשנת תשמ"ט נמצא ונדפס בירושלים.

באותו פרק נבחר לכהן ברבנות קהילת חורוסטקוב (עיר בגליציה, בין

הוסיאטין וקופיטשניץ). בבואו, החלה הקהילה היהודית להתייסד ולהתמסד, ובהשפעתו אף הוקם בה בית עלמין, וכל צרכיה תוקנו על הצד היותר טוב. אף עמד בראשות 'חבורה קדושה' שחבריה הוסמכו לפקח על ענייני העיר. (גם לאחר שעזב את העיר, המשיך לסייע לניהולה, ואף חתם על הסכם בחירות לצד רבי יוסף חיים יעבץ מקופיטשניץ.

מחורוסקוב עבר לכהן ברבנות בודאנוב, שבה עשה לכל הפחות עשר שנים. לחם ברוחות השכלה שהחלו לנשב בקהילה והירבה לייסר את בני הקהל בדרשות חוצבי להבות. בספרו ערבי נחל נדפסו כמה פלפולים ארוכים שאותם נשא בפני בני הקהילה. בני הקהילה, הפכו להיות לו מעריצים מושבעים, אלו אף סיפרו אודותיו שזכה לגילוי אליהו הנביא. בבודאנוב, נקשר בו תלמידו המובהק רבי אריה ליב מרגליות, שלימים, טיפל בכתביו והוציאם לאור בהידור.

משם עקר לעיר סורוקה שבמחוז סרביה, ובכך היה לאחד מראשוני נושאי דגל החסידות ברומניה. ככל הנראה, היה רבי דוד שלמה הרב הראשון בעיר, הוא שקוממה וייסד את ענייני היהדות בה. כשהתיישב בעיר סורוקה, החל בפעולות לרומם את קרן התורה בעיר ולהרבות בה תלמידי חכמים שוקדים על דלתי תורה. הקים ישיבה לתלמידים, אותה ישיבה הייתה הראשונה במחוז בסרביה כולו, ומכל קצווי המדינה החלו נוהרים לתלמידים מצוינים לפתחה. בית הכנסת שבו קבע רבי דוד שלמה את לימודו ובו לימד את תלמידיו, קיים היה עוד שנים רבות לאחר פטירתו, וגם השולחן והכיסא אשר ישב עליהם ניצבו ולא הרהיב איש עוז לישב עליהם גם כעבור מאה שנים ויותר מפטירתו.

יום שבת כ"ב בחשוון יום הילולתו זיע"א

לכרבה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פדחה

לכרבה והצלחה

מדרכי ויפה
מודנו וב"ב
ליאוד ושיד
מודנו

לכרבה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
הודיה לוי
אריאל בן מאיה
עטרה בת יעל

לדפואה שרימה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
אבי בן מרים

